

## Pilaitės poezijos maratono atkarpoje „PAVASARIS ŽEMĘ JAU KELIA“– Vitoldas Vitkovskis



Vilniaus universiteto studentas, šioje *Alma Mater* neoficialaus rašytojų klubo iniciatorius, turintis neilgą eilių kūrimo praktiką, bet spėjęs savo poezija pasidalinti Vilniaus Vytauto Didžiojo gimnazijos tinklapyje, surengtame Adomo Mickevičiaus muziejaus konkurse, o netrukus su ja bus galima susipažinti ir studentiškame laikraštyje „Universitas Vilnesis“. Žavisi Vytautu Mačerniu, tad vienas kitas eilėraštis gimsta šio poeto dvasioje:



### **Bėgti**

Vėl šypsausi. Skūstis būviu negaliu,  
Nors ir gyvenu iliuzijoj margoj.  
Bet grįžta vėlės tų dienų,  
Kai buvau mylimas bėdoj.

Dieną pakeičia naktis žvaigždėta,  
Ir nuo knygos lapų nupučiu dulkes.  
Skaitau vėl juodus puslapius iš lėto,  
Negaliu net verkt. Kaip varnas grūdus, atmintį aplest.

Pagaliau! Paukščiai iš pietų atskrido  
Ir ievos pumpuras aukščiau šalnos iškilo.  
Toliais varpai skamba linksmoj gaidoj...

Knygą užverčiu, sočiai įkvėpti ketinu,  
Žvelgiu į rojaus tamsą aukštumoj.  
Vėl šypsausi. Skūstis būviu negaliu.

### **Raitelis be galvos**

Aš joju savo juodu žirgu  
Per krūmus, kalvas, kvarcu grįstus takus.  
Niekinau tuos ir žeminau kartu,  
Katrūs kirtau, tikėjęs kliūčių, kad nebus.

Joju aš į tamsų mišką,  
Joju saulėgražų taku.  
Ten gal bus kažkas vertingo,  
Bet blizgučių nerandu.

Sūkury gyvenimo intrigų  
Man nė motais, ko man stinga.  
Gaunu tai, kas man patinka.

Kertu galvas lyg baudėjas  
Jodamas į kasdienybės rimą,  
Ogi kažkada paties riedėjo...

\*\*\*

Aš dažnai sau prieštarauju  
Ir dažnai nežinau kodėl.  
Už ir prieš mintys kariauju  
Neįžiūrint pažadėtosios baigties.

Galbūt viskas vyksta neveltui?  
Šituo įsitikinu dažnai.  
Bet ko vėliau man ateity laukti  
Iš gyvenimo tuščiai?

O gal viską valdo atsitiktinumai?  
Tarsi uolos tėkmioj upėj –  
Upės nešami trenkiamės akmenin, jos pakeičia mūs kursą

Ir šitaip esant bloškiamiem nuklystam.  
Kuo mums tikėt šioj nuodėmių virtuvėj  
Aš abejoju ar kažkada sau atsakysiu.

### **Alchemija**

Kūnas – indas, į kurį sumaišo  
Dievas krūvą kontrastingų medžiagų.  
Dažnai įgauna tirpalas kiek baisų,  
Kiek žavinį derinį spalvų.

Žiūri, stebisi savo moksliniais darbais  
Išvysdamas kintančią struktūrą.  
Ir nesvarbu, kad kūnas visais vargais  
Kenčia tirpalo svyruojančią temperatūrą.

Tačiau turėjo Dievas ir kilnių tikslų –  
Iš *ferrum* pagaminti *aurum* tirpalų.  
Sukūrė tauriosius, bet ir čia buvo bėdų:

Jie nereagavo su niekuo pasauly.  
Taip metams bėgant vidury kančių  
Išnyko vienišieji *homo aurum*.